

rett i tryne på Handeland.

Dette blev en alvorlig affære for Olav Petersen og han blev dømt til 4 slag ris. Dommen blev aldri fullbyrdet.

Petersen fortalte at der var kun 2 konstabler i Sandviken i den tiden, så det var alltid lett å holde rede på hvor de til enhver tid opholdt sig. Men så var der plutselig kommet 2 til slik at de blev 4, og da var det straks verre. Petersen mente at det var det som var årsak i at de denne gangen blev så overrumplet.

Olaf Petersen takket derefter for sig hvorefter han fikk en velfortjent og varm hyldest fra samtlige tilhørere som formannen oversatte i velvalgte ord.

Alfred Skulstad fikk derefter ordet og kom inn på en hendelse fra 17de mai 1892 (1895), da eidemarksguttene overfalt sandviksguttene på Øvregaten på vei til Sandviken. Denne episode har vert omtalt i foreningen flere ganger i den senere tid uten at man er kommet til nogen sikker klarhet hvordan dette løp av. Flagget blev imidlertid brakt i sikkerhet den gangen. Men på vilken måte og av hvem har mann ikke klart å bringe på det rene. Alfred Skulstad kunne meddele at denne gutten ~~hadde~~ var blandt oss ikveld. Denne gutten fikk tak i flagget, og med dette løftet, sprang han, høi og rank som en Nancenfigur bortover gaten og bragte flagget i sikkerhet. Gutten var Olaf Petersen.

Alfred Skulstad utbrakte med dette et 3x3 hurra for Olaf Petersen som på en slik resolutt måte reddet sandviksguttene ære. Dette fikk kraftig tilslutning og samtlige reiste sig for helten.

Derefter blev Bergenssangen sunget.

Olaf Petersen blev så opfordret til å gi nogen nærmere detaljer om denne episode. Dette stemte i alt vesentlig med det som tidligere er referert. Av de som var med den gangen nevnte han Ingvald Jørgensen som var fanebærer, Abelsetten og Jan Felle. Etter at flagget var brakt i sikkerhet fikk han fatt i en kårde og gikk løs på eidemarksguttene som sant å si fikk på tryne. Jan Felle ropte slå, slå men sjøl slo han ikke. Senere engang var de i et slaksmål med skuteviksguttene. Da var Stadlane, Hövalaien, Prinsen og Sigv. Monsen med.

Ingvald Jørgensen fikk derefter ordet og fortalte også om episoden med eidemarksguttene. Eidemarksguttene var store voksne karer. Bambusstokkene hadde de stjålet hos en som de kalte for "Hellig Ånd!"

Eidemarksguttene blev arestert av politiet etterpå. Sandviksguttene var imidlertid ikke verre på det enn at de gikk opp på politistasjonen og spurte om de kunde få eidemarksguttene utlånt. Vakthavende politinektet på kniven, men sandviksguttene bedyret at han kunde lite på at han skulde få dem pent og pyntelig tilbake hvis de bar e kunde få låne dem en liten stund. Politien var like sta og det hjalp ikke verken med gull eller grønne skoger. Sandviksguttene måtte retterere med uforrettet sak.

Posten: "Høst og fast" settis inn her. (Frisørmester Nilsen)

Man gikk så over til siste post på programmet: eventuelt.

Christen Tvedt fikk ordet og redegjorde for korpsets planer om Osлотuren. Han understreket at korpsets råd var inforstått med at man her gikk til et alvorlig skritt, men etter den tilslutning og støtte som planene hadde fått, og etter nøie overveielse, hadde rådet besluttet å ta skrittet fullt ut. Derefter leste han sirkulære som var tilsendt guttenes foreldre om turen, med opfordring om å gi sine respektive sønner tilladelse til å delta. På denne var innkommet 82 svar med erklæring om deltagelse. Så leste han en henvendelse so mvar gjort til Skansens Bataljon og Verftets Kompani om å delta i turen. Skrivelsen var velformet og godt underbygget og viser at korpsets ve og vel er i de beste hender.

Frisørmester Nilsen foreslo tur til Sverige. Tvedt svarte at det var for ~~en~~ eventyrlig og konkluderte med å si: "vi trenger å bli voksen".

Slaget på Øvregaten 1893.

Det var 17. mai 1893 at Sandvikens Bataljon hadde vært med i prosesjonen og var på vei utover Øvregaten med sjefen Oluf Hansen (Baker-Olufen) i spissen. De hadde fått ny fane den dagen og hadde ellers med alle de nye effektene som de hadde anskaffet i 1890.

Da de passerte Nikolaikirkeallmenning, stormet Eidemarksguttene frem med lange hesjestaur. Det var forresten ikke bare gutter, de fleste var nok fedre til guttene. Det ble et virvar uten like. Nils Gjestdal (Smånilsen) (1877-?) som var trommeslager, flyktet opp trappen til Elefantapoteket (rett over foretningen til Halvdan Solberg & Sønn i dag). En Eidemarksgutt ville stikke stauren gjennom trommen hans, men Nils sparket ham ut i rennesteinen og la på sprang. Olav Pettersen (1874-1962) var faneoffiser men bar fanen akkurat da.

Han sprang bort til "Mentalen" (der hvor butikkfagskolen er nå) og holdt fanen opp mot muren til luftegården. Han var svært høy så Eidemarksguttene forsøkte forgjeves å få tak i den. En annen Sandviksgutt, Ingvald Jørgensen, så faren. Han krøp opp på muren, løp bortover den, trev fanen og sprang mellom smitt og smau. En eldre Sandviksmadam knekket paraplyen over ryggene til noen Eidemarksgutter. Repslagerne i Sandviken hadde også vært med i prosesjonen under sitt flagg. De var kommet til Mariakirken da de fikk vite hva som foregikk. De snudde, og nå ble det ordnet opp i en fart. Først da korpsguttene var kommet utenfor Rothaugen stilte de på linje. De kunne da konstatere at ingen ting var skjedd, verken med mennesker eller effekter.

Denne beretningen er et utdrag fra historiekomiteens upubliserte bokmanuskript s. 65-66 (delvis publisert i 2009; se Årsrapporter på dette nettstedet) fra 1981 som dannet grunnlaget for boken SANDVIKEN, Bydelen og buekorpset.